

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Z. S.**, zastoupený JUDr. Emilem Fleglem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2020, čj. KUJI 5861/2020, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2021, čj. 29 A 1/2021-25,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2021, čj. 29 A 1/2021-25, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2020, čj. KUJI 5861/2020, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti ve výši 19 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Emila Flegela, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Chotěboř (dále jako „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím z 12. 11. 2019, čj. MCH-49831/2019/ODAP/VS, uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, kterého se dopustil tím, že v obci řídil vozidlo rychlostí 82 km/h (dále „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

[2] Žalovaný odvolání, které proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal zmocněnec žalobce, zamítl výše označeným rozhodnutím jako opožděné.

[3] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou u Krajského soudu v Brně, který věc postoupil Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Jediná žalobní námitka se týkala doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně neoprávněné osobě – zmocněnci E. S. a s tím související otázky údajně opožděně podaného odvolání.

[4] Krajský soud na základě obsahu správního spisu konstatoval, že žalobce udělil plnou moc k zastupování v řízení E. S. 19. 3. 2018 (pozn. NSS, zde jde o zjevnou chybu v psaní v plné moci, neboť řízení bylo zahájeno 20. 11. 2018, v březnu 2018 tedy žalobce nemohl vědět, že bude chtít být zastupován právě v tomto správním řízení). Dne 30. 4. 2019 bylo z datové schránky zmocněnce E. S. správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání, v jehož závěru bylo uvedeno, že si žalobce od tohoto dne volí jako zmocněnce pana M. B. a že odvolání doplní ve lhůtě 15 dnů. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doložení plné moci panu B., druhá výzva v pořadí byla doručena žalobci i E. S. Vzhledem k tomu, že účastník správního řízení může mít v daném řízení pouze jednoho zmocněnce, udělení pozdější plné moci vede k pozbytí platnosti předchozí plné moci. O udělení nové plné moci se správní orgán prokazatelně dozvěděl 30. 4. 2019, byť mu prozatím plná moc nebyla doložena. Krajskému soudu neuniklo, že se správní orgán zpočátku o doručování samotnému žalobci snažil, avšak ve chvíli, kdy učinil úkony směřující ke správnímu orgánu původní zmocněnec, správní orgán I. stupně komunikoval i nadále s ním. Vystupování původního zmocněnce bylo sice zmatečné a záměrně zavádějící, přesto nepostačovalo pro závěr správního orgánu o tom, že jeho zmocnění trvá. Skutečnost, že původní zmocněnec v řízení i nadále činil úkony, ačkoli mu byl zánik jeho zmocnění znám, či že zaslal odvolání místně nepřislušnému orgánu, přestože první odvolání adresoval správně, nebo že žalobce nereagoval ani na opakované výzvy k doložení nové plné moci, přestože si zmocněnce přál změnit, může vzbuzovat domněnky o účelnosti takového jednání a obstrukcích přestupkového řízení (srov. rozsudek NSS z 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011-81). Přesto je třeba dát žalobci za pravdu, že mu rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno a on tak byl zbaven možnosti podat proti němu odvolání. Krajský soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Má za to, že krajský soud nesprávně posoudil podání zmocněnce E. S. z 30. 4. 2019. Podle stěžovatele jím plná moc odvolána *nebyla*, neboť správnímu orgánu nebyla předložena (nová) plná moc, a to ani na opakovanou výzvu. Ke změně zmocněnce tedy podle stěžovatele *nedošlo*.

[6] Stěžovatel připomíná, že právní fikce vypovězení plné moci dosavadnímu zástupci zvolením zástupce ve smyslu § 28 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) nastává okamžikem předložení plné moci pro nového zástupce správnímu orgánu. Vyplývá to ze spojení s § 28 odst. 2 o. s. ř., neboť zvolení nového zástupce vede k nástupu fikce vypovědi plné moci, přičemž výpověď plné moci má účinky až oznámením soudu (správnímu orgánu). K tomu stěžovatel odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního

pokračování

soudu z 26. 11. 2020, čj. 8 As 126/2020-38, body 16 a následující, a z 22. 2. 2012, čj. 8 As 94/2011-80.

[7] Ke shodnému závěru podle stěžovatele dospěla také komentářová literatura, dle níž „v § 28 odst. 3 je upravena fikce zániku plné moci jejím vypovězením (správně odvoláním) ze strany zastoupeného účastníka. K zániku plné moci tu dochází ze zákona dnem, kdy účastník předloží soudu plnou moc (písemnou, elektronickou nebo ústně udělenou do protokolu), kterou pověřil zastupováním jiného zmocněnce“ (DOLEŽÍLEK, Jiří. § 28. In: DRÁPAL, Ljubomír a kol. *Občanský soudní řád I, II*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 173).

[8] Plná moc pro nového zmocněnce byla správnímu orgánu I. stupně předložena až 28. 1. 2020, tedy až od tohoto okamžiku nastala právní fikce vypovězení plné moci původnímu zmocněnci a až od tohoto okamžiku se stal zmocněncem M. B. Do tohoto okamžiku byl žalobce zastoupen původním zmocněncem E. S.

[9] Stěžovatel rovněž poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně řádně (a dokonce opakovaně) vyzval žalobce, posléze žalobce i původního zmocněnce, aby potvrdili svou vůli změnit zmocněnce a správnímu orgánu plnou moc doložili, což ani jeden neudělal přesto, že jinak v řízení činili další kroky.

[10] Žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Stěžovatel je orgán veřejné moci, který ostatně ani vlastní zájmy nemá a mít nemůže. Krajský soud věc rozhodl v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu.

[11] Správní orgán I. stupně věděl o ukončení zastupování žalobce původním zmocněncem od 30. 4. 2019, kdy mu původní zmocněnec sdělil, že si stěžovatel zvolil zmocněnce nového. Tím bylo zastupování stěžovatele původním zmocněncem ukončeno a správní orgány již nebyly oprávněny s původním zmocněncem ve věci nadále komunikovat. Pokud tak činily, neměly tyto úkony ve vztahu ke stěžovateli žádné právní účinky.

[12] K argumentaci stěžovatele judikaturou Nejvyššího správního soudu a ustanoveními občanského soudního řádu žalobce uvádí, že původní zmocněnec žalobce správnímu orgánu sdělil, že si žalobce zvolil nového zmocněnce. Ačkoli tuto skutečnost nijak nedoložil (to ostatně ani nebyla jeho povinnost), jednalo se o informaci, že žalobce již není tímto zmocněncem ve věci nadále zastupován.

[13] Zánik plné moci není správním řádem nijak upraven, a proto k němu postačuje prosté konstatování zmocněnce či zmocnitele, že k této skutečnosti došlo, a to i formou konstatování, že žalobce si zvolil jiného zmocněnce.

[14] Dále žalobce zdůrazňuje bod 16 napadeného rozsudku, kde krajský soud uvádí, že měl správní orgán I. stupně nadále doručovat pouze žalobci samotnému, případně po doložení plné moci novému zmocněnci.

[15] Závěrem pak žalobce odkazuje ještě na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 5. 11. 2015, čj. 2 As 110/2015-42, kde soud konstatoval, že pochybnosti správního orgánu o

platnosti plné moci může odstranit zmocnitel, kterého správní orgán vyzve k prokázání existence zmocnění. Při pochybnostech o existenci zmocnění (z důvodu pasivity zmocněnce) musí správní orgán postupovat tak, jako by účastník řízení nebyl zastoupen.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Vzhledem k tomu, že jde o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se po posouzení přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zabývá podle § 104a s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou – blíže k tomu viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (srov. usnesení ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 10–12, či usnesení z 5. 8. 2021, čj. 10 Azs 196/2021-30, bod 4). Stěžovatel dovozuje, že jeho kasační stížnost je přijatelná, neboť se týká právní otázky, již krajský soud řešil v rozporu s předcházející judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[17] Stěžovatel namítá rozpor s konkrétními rozsudky Nejvyššího správního soudu, který nelze z hlediska posouzení kasační stížnosti *prima facie* vyloučit. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

[18] Kasační stížnost je důvodná.

[19] V nyní posuzované věci žalobce nejdříve zmocnil E. S., který plnou moc předložil správnímu orgánu I. stupně během ústního jednání 20. 3. 2019. Zmocněnec E. S. posléze 30. 4. 2019 správnímu orgánu I. stupně zaslal odvolání, jehož součástí bylo také toto sdělení: „Dále si já, Z. S. (...) počínaje dnem 30. 4. 2019 volím jako zmocněnce pana M. B. (...), aby mě zastupoval ve věci vedené MÚ Chotěboř pod sp. zn. SZ-MCH-14624/2018/ODAP/VS, a to v plném rozsahu bez omezení.“

[20] Jádrem sporu mezi stěžovatelem a žalobcem je tedy otázka, kým (případně zda vůbec někým) byl žalobce následně v odvolacím řízení zastoupen. Platí totiž, že *v téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce* [§ 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“)]. Stěžovatel se domnívá, že žalobce byl dále zastoupen E. S. Žalobce má naproti tomu za to, že výše uvedenými slovy vyjádřil svou vůli jím zastoupen nebýt. Vzhledem k tomu, že současně nedoložil plnou moc udělenou jím M. B., nebyl podle svého přesvědčení po tomto oznámení zastoupen vůbec nikým.

[21] Zánik plné moci není správním řádem nijak upraven. Nejvyšší správní soud proto v rozsudku z 22. 2. 2012, čj. 8 As 94/2011-80, bod 19, dospěl k závěru, že „pro posouzení zániku plné moci zmocněnce účastníka správního řízení je třeba analogicky použít ustanovení občanského soudního řádu.“

[22] Podle § 28 odst. 2 o. s. ř. platí, že *odvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem jsou vůči soudu účinné, jakmile mu byly účastníkem nebo zástupcem oznámeny (...).*

[23] Podle § 28 odst. 3 o. s. ř. platí, *zvolí-li si účastník jiného zástupce, platí, že tím také vypověděl plnou moc dosavadnímu zástupci.*

pokračování

[24] Podle § 37 odst. 1 správního řádu je podání *úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu*.

[25] Podle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být *patrno, musí být patrno, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje*.

[26] Podle § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, *pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu*.

[27] Podle § 28 odst. 2 a 3 o. s. ř. lze tedy zástupce (zmocněnce) změnit třemi způsoby: (1) odvoláním plné moci účastníkem, (2) výpovědí plné moci zástupcem nebo (3) tím, že si účastník zvolí jiného zástupce. Krajský soud označil posuzovaný úkon za „sdělení žalobce prostřednictvím původního zmocněnce, že si volí zmocněnce nového“ (bod 16 napadeného rozsudku) a dále za „odvolání plné moci“ (bod 17) a dovodil z něj, že měl správní orgán I. stupně a posléze také žalovaný nadále doručovat pouze žalobci (bod 16). Nejvyšší správní soud má ovšem za to, že ani posouzení tohoto sdělení krajským soudem, ani původní situace se všemi svými okolnostmi tak jednoznačné nejsou.

[28] Odpověď na otázku, zda se může jednat o (1) odvolání plné moci účastníkem, není možné podat bez dalšího, zejména je-li věc zvažována s ohledem na všechny okolnosti. Zmocněnec E. S. totiž toto sdělení, které by mělo být odvoláním plné moci *účastníkem*, učinil za žalobce sám, vlastní datovou schránkou. I kdyby takto žalobce prostřednictvím svého zmocněnce opravdu vyjádřil vůli být „počínaje dnem 30. 4. 2019“ zastoupen někým jiným, vzniká další otázka. Ke změně zmocněnce by mělo dojít „počínaje dnem 30. 4. 2019“, tedy „počínaje“ dnem zaslání odvolání s tímto vyjádřením. Zdá se, že také tato volba slov a dat (ačkoli by ke změně zmocněnce jistě vedlo i vyjádření ve znění „ode dne 1. 5. 2019“, „ode dne následujícího po doručení odvolání“ či obdobném), je záměrná, a má vytvořit logický paradox, kvůli němuž nebude možné jednoznačně zodpovědět, zda byl E. S. oprávněn toto odvolání s posuzovaným vyjádřením za žalobce ještě sdělit, či nikoli. V obecné rovině zmocněnec samozřejmě může učinit současně s oznámením výpovědi plné moci „poslední“ úkon za zastoupeného ve věci samé. Pokud by šlo o advokáta, ten má dokonce povinnost 15 dnů ode dne, kdy zanikla smlouva o poskytování právních služeb, činit veškeré neodkladné úkony tak, aby klient neutrpěl na svých právech nebo oprávněných zájmech újmu podle § 20 odst. 6 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Oznámení o vypovězení plné moci by tak ale měl učinit až po provedení těchto potřebných úkonů (DOLEŽÍLEK, Jiří. § 28. In DRÁPAL, L., BUREŠ, J. a kol. *Občanský soudní řád I, II. Komentář*, cit. dle Beck-online) Nejvyšší správní soud ovšem současně nemůže přehlédnout ani další skutečnosti (opomenutí doložit plnou moc, nereagování na některé přípisy správních orgánů, adresování odvolání místně nepřislušnému správnímu orgánu, zatímco první bylo učiněno správně, nadstandardní zájem o poskytování informací ze správního spisu projevovaný různými osobami). Toto vše v souhrnu totiž nasvědčuje tomu, že uvedená formulace může být součástí obstrukční taktiky, již zmiňuje už krajský soud (bod 18 napadeného rozsudku) a jež má mj. za cíl zatemnit význam posuzovaného podání.

[29] Uvedené vyjádření vzhledem k jeho formulaci jistě není možné považovat za (2) výpověď plné moci učiněnou *zástupcem*. Na odvolání je totiž v záhlaví uvedeno jméno a

další osobní údaje žalobce a klíčová část formulace je uvozena slovy „Dále si já, Z. S. (...), počínaje dnem 30. 4. 2019, volím jako zmocněnce pana M. B. (...)“.

[30] Zároveň není možné na situaci pohlížet ani prizmatem § 28 odst. 3 o. s. ř., neboť podle judikatury fikce vypovězení plné moci nastává, pokud jde o „kolizi“ více plných mocí – a správnímu orgánu je doručena (další) plná moc již zastoupeného účastníka řízení, udělená ovšem jinému zmocněnci. *„Právní fikce vypovězení plné moci dosavadnímu zástupci zvolením nového zástupce ve smyslu § 28 odst. 3 o. s. ř. nastává okamžikem předložení plné moci pro nového zástupce správnímu orgánu. To vyplývá ze spojení s § 28 odst. 2 o. s. ř., neboť zvolení nového zástupce vede k nástupu fikce výpovědi plné moci, přičemž výpověď plné moci má účinky až oznámením soudu (správnímu orgánu) (srov. rozsudek NSS z 26. 11. 2020, čj. 8 As 126/2020-38).*

[31] Ostatně i z dalšího postupu správního orgánu I. stupně se jeví, že měl pochybnosti o tom, komu má písemnosti doručovat. Nejdříve totiž poslal výzvu k doplnění plné moci přímo žalobci, aby ji následně zopakoval a doručil žalobci i E. S.

[32] Z výše uvedených důvodů proto posuzované vyjádření představuje nejasné podání. Nebylo z něj zřejmé, kdo (a zda vůbec někdo) zastupuje žalobce a zda odvolání podala oprávněná osoba. Vada tedy měla takovou povahu, že bez její nápravy nebylo možné na podání patřičně reagovat (srov. ADAMUSOVÁ, Zuzana a kol. *Správní řád: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2022. Cit. dle ASPI, § 37). Správní orgán I. stupně měl proto nejdříve postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat E. S. k odstranění vad spočívajících v nejasnosti jeho podání, stanovit mu k odstranění uvedeného nedostatku přiměřenou lhůtu a v reakci na jeho postup ve správním řízení adekvátně pokračovat. To však neučinil.

[33] Jestliže podání učiněné E. S. nevyjasnil správní orgán I. stupně, bylo na místě, aby se touto otázkou zabýval žalovaný. Žalovanému ostatně také svědčí povinnost vyjasnit, kdo (nebo zda vůbec někdo) je zástupcem žalobce a zda odvolání podala oprávněná osoba. Povinnost vyzvat podatele k odstranění vad podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu mají totiž správní orgány i v odvolacím řízení (§ 93 odst. 1 správního řádu; srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS z 6. 2. 2019, čj. 6 As 405/2017-33, ve spojení s rozsudkem NSS z 24. 7. 2019, čj. 1 As 283/2018-33, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze z 16. 6. 2022, čj. 55 A 23/2022-26, bod 20). Tuto poznámku činí Nejvyšší správní soud pro úplnost a při vědomí toho, že nepřezkoumává rozhodnutí žalovaného z 15. 8. 2019, kterým žalovaný rozhodoval o odvolání podaném 30. 4. 2019, které obsahovalo i ono sporné sdělení. Podotýká současně, že i odvolání, o kterém rozhodoval žalovaný v nyní projednávané věci podal E. S. Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost doložit plnou moc je nutno vyložit tak, že je to *zástupce účastníka řízení*, kdo musí správnímu orgánu deklarovat oprávnění činit v řízení úkony. Nejvyšší správní soud „setrvale zastává právní názor, že neprokázání zastoupení v případě, kdy podání činí osoba označená v něm za zástupce účastníka, je jinou vadou ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, k jejímuž odstranění má správní orgán vyzývat (viz např. rozsudky NSS z 29. 1. 2015, čj. 10 As 266/2014-32, bod 30, a z 26. 1. 2017, čj. 1 As 290/2016-33, body 10–11). Má-li správní orgán za to, že zmocněncem předložená plná moc vykazuje vady, nebo pokud má důvodné pochybnosti o existenci zastoupení, je zásadně povinen vyzvat zmocněnce (zde přesněji podatele, pozn. NSS) k odstranění těchto vad či pochybností“ (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2019, čj. 10 As 237/201-27, bod 9).

pokračování

[34] Na okraj pak Nejvyšší správní soud dodává, že jestliže soudy v určitých případech dovozují, že tuto výzvu není nutné učinit, protože podání zjevně představuje obstrukční taktiku žalobce či jeho zástupce (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze z 16. 6. 2022, čj. 55 A 23/2022-26, bod 21), má v této věci za to, že posuzovaný postup zmocněnce intenzity zneužití práva nedosahuje. Zneužití práva představuje až „*zjevně účelový procesní postup spočívající v opakovaném ignorování příslušného, řádně provedeného poučení ze strany správního orgánu*“. Jako takový „*nemůže požívat procesní ochrany, nemůže být k němu ani přihlíženo*“, jinak by soud (zde správní orgán) akceptoval „*zjevně zlovolné, nemravné, šikanózní a obstrukční jednání*“ (rozsudek rozšířeného senátu NSS z 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, bod 27). Ačkoliv v dalším postupu žalobce a jeho zmocněnců během správního řízení lze spatřovat určité rysy obstrukční taktiky, jak bylo popsáno výše, Nejvyšší správní soud současně uvážil následující. Jde o vůbec první takto nejasné podání ve věci. Zmocněnec E. S. o této otázce nebyl poučen, a nelze tedy dovodit, že takový krok činí jen proto, aby správní orgán zatížil povinností jej poučit. Z téhož důvodu také není možné vyloučit, že po řádném poučení by zmocněnec své podání vyjasnil (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS, čj. 4 As 113/2018-39, bod 28).

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť závěry krajského soudu nejsou správné. S ohledem na výše uvedené ovšem neobstojí ale ani rozhodnutí stěžovatele, který závěr o opožděnosti odvolání postavil na předpokladu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zmocněnci doručeno správně. Zrušující výrok rozsudku byl tedy ve výsledku správný. Kasační stížnost nicméně nelze zamítnout jen proto, že zrušující výrok rozsudku byl správný, bez ohledu na jeho oporu v odůvodnění (usnesení rozšířeného senátu NSS ze 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud současně nemůže právní hodnocení krajského soudu pouze korigovat v odůvodnění tohoto rozsudku, neboť důvody napadeného rozsudku v převažující míře neobstojí. Jinak řečeno, jednalo by se o nepřípustně rozsáhlou změnu závazného právního názoru pro správní orgán. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí stěžovatele rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. tak, že toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[36] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Úspěch ve věci se posuzuje dle výsledku řízení před správními soudy. Výsledkem soudního přezkumu bylo zrušení rozhodnutí žalovaného,

stěžovatel proto měl ve věci plný úspěch. V takovém případě je žalovaný povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. stěžovateli nahradit náklady řízení před soudem.

[37] Náklady řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje tři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a podání repliky [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 3 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 3 x 300 Kč. Zástupci žalobce tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 10 200 Kč. Jelikož zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 2 142 Kč. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkem představovaly 12 342 Kč, po započtení soudního poplatku pak celková částka k úhradě žalovaným činí 15 342 Kč.

[38] Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří odměna advokáta. Ta zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti z 27. 2. 2022 [srov. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a činí v dané věci 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tedy celkem představovaly 3 400 Kč. Jelikož zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 714 Kč. Náklady řízení před Nejvyšší správním soudem tedy celkem představovaly 4 114 Kč.

[39] Celkem je tedy žalovaný povinen stěžovateli zaplatit částku 19 456 Kč, a to k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. května 2023

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu